

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5506/2025
30.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Благојевић адвокат из ..., против туженог АД „Електромрежа Србије“ из Београда, чији су пуномоћници Софија Илић, Рада Јанковић и Ивана Недовић адвокати из ..., ради исплате накнаде за стварну службеност, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Панчеву Гж 1044/24 од 26.11.2024. године, у седници већа одржаној 30.04.2025. године донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против решења Вишег суда у Панчеву Гж 1044/24 од 26.11.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Решењем Основног суда у Панчеву П 2526/23 од 05.09.2024. године одбачена је тужба тужиље од 21.12.2023. године као недозвољена.

Решењем Вишег суда у Панчеву Гж 1044/24 од 26.11.2024. године, у првом ставу изреке одбачена је као неблагоприятна жалба тужиље од 25.09.2024. године изјављена против решења Основног суда у Панчеву П 2526/23 од 05.09.2024. године. У другом ставу изреке одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепеног решења тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права. Како је изјављена ревизија дозвољена на основу члана 420. став 3. ЗПП, то се ревидент неосновано позива на примену одредби члана 404. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијано правноснажно решење, на основу члана 408. у вези члана 420. став 3. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија тужиље неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима, решење Основног суда у Панчеву П 2526/23 од 05.09.2024. године, донето у спору мале вредности, садржи поуку о правном леку да се може изјавити жалба у року од 8 дана од дана пријема преписа решења. Пуномоћник тужиље је наведено решење уредно примио дана 10.09.2024. године, а жалбу против тог решења је поднео 25.09.2024. године.

Како се ради о спору мале вредности, у коме је одредбом члана 479. став 3. ЗПП прописано да против првостепене пресуде, односно решења из става 1. овог члана (решења којим се окончава поступак) странке могу да изјаве жалбу у року од осам дана, последњи дан рока за подношење жалбе био је 18.09.2029. године (среда).

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилном применом одредби члана 389. став 1. у вези члана 378. став 2 ЗПП одбацио жалбу као неблаговремену, јер је изјављена после истека законског рока за њено подношење.

Ревизијским наводима се понављају наводи истицани у жалби која је одбачена као неблаговремена. Ови наводи се не односе на благовременост жалбе против првостепене одлуке те нису од значаја за одлучивање о изјављеној ревизији.

На основу члана 414. став 1. у вези члана 420. ЗПП одлучено је као у првом ставу изреке.

Трошкови одговора на ревизију не представљају потребне трошкове ради одлучивања о ревизији тужиље, у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, због чега је одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић